

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 3Tos/8/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5819010328
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Liptáková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2023:5819010328.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Liptákovvej a sudcov JUDr. Vladimíra Sučika a JUDr. Eriky Bebčákovej, na neverejnom zasadnutí konanom 16. februára 2023 prejednal sťažnosť podanú odsúdeným Z. K., nar. X.X.XXXX, proti uzneseniu Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 6T/115/2019 zo dňa 8.12.2022 a takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sťažnosť odsúdeného Z. K. z a m i e t a , pretože nie je dôvodná.

odôvodnenie:

Okresný súd Námestovo uznesením, sp.zn. 6T/115/2019 zo dňa 8.12.2022 podľa § 420 ods. 1 Tr. por., § 419 ods. 1 Tr. por., s použitím § 50 ods. 4 Tr. zák. vyslovil, že odsúdený Z. K. sa v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia, uloženého trestným rozkazom Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 6T/115/2019 zo 4.10.2019, právoplatným dňa 22.10.2019, neosvedčil a odsúdenému nariadil výkon trestu odňatia slobody vo výmere 2 (dva) mesiace. Podľa § 419 ods. 4 Tr. por. za použitia § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. súd odsúdeného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Zo zápisnice o verejnom zasadnutí z 8.12.2022 vyplýva, že po vyhlásení uznesenia, jeho odôvodnení a poučení o opravnom prostriedku prokurátor uviedol, že sa vzdáva práva podať sťažnosť. Odsúdený sa nevyjadril.

Dňa 13.12.2022 súdu prvého stupňa bola doručená sťažnosť odsúdeného, prostredníctvom obhajcu, podpísaná kvalifikovaným elektronickým podpisom, s nasledovným textom:

„Čo do zdôvodnenia svojej sťažnosti chcem poukázať na časový odstup od posledného skutku, ktorého som sa dopustil, pričom už viac ak 2,5 roka vediem riadny život. Trestné konania, ktoré boli voči mne vedené, mali preukázateľne pozitívny vplyv z hľadiska mojej prevýchovy a individuálnej prevencie, kedy v zásade okrem obdobia približne pol roka, som vo svojom živote nijako protiprávne nekonal. Od predmetných skutkov sa neustále snažím preukázať svoju nápravu a viesť usporiadaný život.

Zároveň mám za to, že v mojom prípade nastalo osvedčenie podľa zákonnej fikcie upravenej v § 50 ods. 5 Tr. zák. Ak sa trestné stíhanie pre trestný čin, ktorý mal odsúdený spáchať v skúšobnej dobe, právoplatne neskončilo v lehote uvedenej v § 50 ods. 5 Tr. zák., platí táto zákonná fikcia osvedčenia vtedy, ak odsúdený nezavinil, že orgány činné v trestnom konaní nemohli v lehote jedného roka od uplynutia skúšobnej doby rozhodnúť.

V konaní vedenom na Okresnom súde Námestovo pod sp.zn. 4T/68/2020, resp. na Krajskom súde v Žiline pod sp.zn. 1To/30/2022, som nijako nepredlžoval trestné konanie napr. rôznymi technickými obštrukciami a preto v tomto konkrétnom prípade som nemal žiadnu vinu na márnom uplynutí lehoty stanovenej v § 50 ods. 5 Tr. zák., ani iné zavinenie, ktoré by odôvodňovalo nečinnosť súdu v tejto zákonnej lehote. V uvedenej veci som uplatnil svoje právo a podal som riadne odvolanie prostredníctvom

svojho obhajcu a to dňa 26.11.2021 na pošte s primeraným odôvodnením, a teda otázka viny mohla byť v mojom prípade definitívne vyriešená už v lehote do 1 roka od uplynutia skúšobnej doby v tomto vykonávacom konaní, t.j. v lehote do 23.4.2022. Skutočnosť, že sa tak nestalo, a že následne v tomto termíne súd v rámci tohto vykonávacieho konania neurobil rozhodnutie podľa § 50 ods. 4 Tr. zák., sa nezakladá na hypotéze, že by som na tom mal akúkoľvek vinu.

Na základe uvedených skutočností som toho názoru, že došlo k naplneniu zákonnej fikcie osvedčenia podľa § 50 ods. 5 Tr. zák. Preto navrhujem, aby Krajský súd v Žiline prejednal moju sťažnosť a podľa § 194 ods. 1 Tr. por. zrušil uznesenie Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 6T/115/2019 zo dňa 8.12.2022“. Súdny spis neobsahuje vyjadrenie príslušného prokurátora k sťažnosti podanej odsúdeným Z. K. Podľa § 192 ods. 1 Tr. por. pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

Krajský súd, ako nadriadený orgán, v súlade s ustanovením § 192 ods. 1 Tr. por., v ktorom je vyjadrený obmedzený revízny princíp, potom, ako nezamietol sťažnosť z dôvodov § 193 ods. 1 písm. a) alebo b), na základe sťažnosti preskúmal napadnuté výroky uznesenia, a to zo všetkých hľadísk, bez ohľadu na to, či tieto hľadiská sú alebo nie sú v sťažnosti uvedené, a jednak správnosť postupu konania, ktoré napadnutým výrokom predchádzalo, a to z hľadiska všetkých chýb, ktoré mohli spôsobiť nesprávnosť napadnutých výrokov uznesenia. Pri plnení revízneho princípu preveril z právnej stránky, či v celom konaní, v priebehu ktorého sa vytvárali podklady pre napadnuté uznesenie, nedošlo k porušeniu Trestného zákona, Trestného poriadku alebo iných mimotrestných právnych predpisov, ktoré sú súčasťou právneho poriadku, lebo právo nemôže byť založené na neprávne.

Sťažnosť proti uzneseniu súdu je prípustná v súlade s ustanoveniami § 185 ods. 1, 2 Tr. por., § 419 ods. 2 Tr. por., bola podaná oprávnenou osobou v zmysle § 186 ods. 1, 2 Tr. por. a v lehote stanovenej § 187 ods. 1 Tr. por.

Z hľadiska aplikácie hmotného práva sa krajský súd stotožnil s výrokmi napadnutého uznesenia, ktoré zodpovedajú stavu veci a zákonu, a preto sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Súd prvého stupňa dostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie a v podstatnom dospel k záveru, že odsúdený počas plynutia skúšobnej doby podmieneného odsúdenia spáchal úmyselné trestné činy. Na základe uvedeného bolo jednoznačné, že odsúdený porušil počas skúšobnej doby podmienky kladené na jeho spôsob života v skúšobnej dobe pri podmienenom odklade výkonu trestu odňatia slobody. Podmienené odsúdenie nesplnilo svoj výchovný účel.

Podľa § 50 ods. 4 Tr. zák. ak odsúdený viedol v skúšobnej dobe riadny život a splnil povinnosť nahradiť škodu spôsobenú trestným činom alebo zaplatiť dlh alebo zameškané výživné, ak boli uložené, súd vysloví, že sa osvedčil; inak rozhodne, a to prípadne už v priebehu skúšobnej doby, že sa trest odňatia slobody vykoná.

Súd prvého stupňa v prejednávanej veci postupoval dôsledne a dokazovaním, ktoré na verejnom zasadnutí vykonal, si vytvoril dostatočný skutkový základ pre rozhodnutie, že odsúdený Z. K. sa v skúšobnej dobe odsúdenia na trest odňatia slobody, výkon ktorého mu bol podmienenčne odložený, neosvedčil. Na tomto mieste nadriadený súd pripomína, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdov tvoria jednotu, a preto nadriadený súd v podrobnostiach poukazuje na dostatočne odôvodnené uznesenie súdu prvého stupňa, ktoré dôvody si v plnom rozsahu osvojuje.

V širších súvislostiach krajský súd poukazuje na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (II.US 78/05, III.US 264/08, IV.US 372/08) a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, v zmysle ktorej pri zamietnutí odvolania sa odvolací súd môže obmedziť i na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok vo veci Helle v. Fínsko z 19.12.1997, sťažnosť č. 20772/92, body 59-60). Predpokladom tohto postupu je splnenie podmienky založenej na zistení, že samotné rozhodnutie podriadeného súdu možno pokladať za dostatočne odôvodnené (Boldea v. Romania, rozsudok z 15.2.2017 k sťažnosti č. 19997/02, § 33; Hirvisaari v. Finland, rozsudok z 27.9.2001 k sťažnosti č. 49684/99, § 31, § 33).

Nadriadený súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní otázky, či sa podmienenčne odsúdený osvedčil, možno hodnotiť len tie okolnosti, ktoré nastali v skúšobnej dobe. Pritom však treba skúmať správanie

odsúdeného počas celej skúšobnej doby. Zároveň poukazuje aj na konštantnú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorej ak podmienčne odsúdený závažným spôsobom poruší právne normy, najmä tým, že spácha úmyselný trestný čin, svedčí to spravidla o tom, že sa neosvedčil, že podmienčne odsúdenie nespĺnilo svoj cieľ a že podmienčne uložený trest treba vykonať.

Skutočnosť, že odsúdený bol v skúšobnej dobe uznaný za vinného zo spáchania trestného činu alebo závažného priestupku, nemožno v každom prípade automaticky posudzovať ako dôvod na nariadenie výkonu trestu. Tu treba rozlišovať závažnosť trestného činu a priestupku spáchaného v skúšobnej dobe a treba zisťovať, či odsúdený má snahu napraviť sa a viesť riadny život. V prípade odsúdeného Z. K. súd prvého stupňa správne ustálil, s poukazom na spáchanie úmyselných trestných činov v priebehu skúšobnej doby, že odsúdený nemá snahu sa napraviť a viesť riadny život, a preto neprichádza do úvahy nič iné, len vysloviť, že sa v skúšobnej dobe neosvedčil a uložený trest odňatia slobody vykoná.

Za vedenie riadneho života treba považovať to, že odsúdený dodržiaval právny poriadok a ďalšie normy občianskej spoločnosti, plnil si svoje povinnosti voči štátu, rodine i voči spoločnosti, nezneužíval svoje práva voči spoluobčanom, nenarušoval občianske spolužitie v bydlisku ani v zamestnaní, nedopúšťal sa priestupkov, iných deliktov a trestných činov.

Je nesporné, že odsúdený Z. K. nevedol v skúšobnej dobe riadny život, a preto i krajský súd konštatuje, že na zabezpečenie účelu trestu u odsúdeného, najmä za účelom zabezpečenia funkcie individuálnej aj generálnej prevencie, je potrebné odsúdenému Z. K. nariadiť výkon trestu odňatia slobody. Tak ako správne konštatoval okresný súd vo svojom uznesení, odsúdený sa v priebehu skúšobnej doby podmienčne odsúdenia dopustil trestnej činnosti, ktorá mala dokonca súvislosť s trestnou činnosťou, pre ktorú bol v tejto trestnej veci odsúdený na podmienčný trest.

Stavu veci a zákonu zodpovedá aj rozhodnutie okresného súdu o zaradení odsúdeného Z. K. na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Sťažnostné argumenty odsúdeného Z. K. nie sú spôsobilé svojím obsahom zvrátiť stavu veci a zákonu zodpovedajúce uznesenie súdu prvého stupňa napadnuté sťažnosťou odsúdeného.

Skutočnosť, že sťažovateľ sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom uznesení, nemôže sama osebe viesť nadriadený súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Reálne garantovanie a uplatnenie základného práva na súdnu ochranu vo vykonávacom konaní neznamena, aby všeobecné súdy preberali skutkové a právne názory strany konania, ktorá odmieta rozhodnutie súdu prvého stupňa, ktorým bol nariadený výkon trestu odňatia slobody, pôvodne odložený na skúšobnú dobu.

Podľa výsledkov prieskumu napadnutého uznesenia a konania, ktoré mu predchádzalo, nadriadeným súdom neboli zistené také pochybenia pri aplikácii práva hmotného a procesného súdom prvého stupňa, ktoré by odôvodňovali zrušenie alebo zmenu napadnutého uznesenia, a preto podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. krajský súd sťažnosť odsúdeného Z. K. zamietol, pretože nie je dôvodná.

Toto rozhodnutie sťažnostného súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.